

Sygn. akt III AUa 1214/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Marcjanna Górską (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Micorek-Wagner

SO del. Dorota Czyżewska

Protokolant: sekr. sądowy Karolina Majewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 marca 2018 r. w W.

sprawy J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o wypłatę zawieszonych emerytur

na skutek apelacji J. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 lipca 2016 r. sygn. akt XIV U 3339/15

oddala apelację.

Dorota Czyżewska Marcjanna Górską Małgorzata Micorek-Wagner

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. odmówił J. G. prawa do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2008 r. do 27 lutego 2015 r. wraz z odsetkami, uzasadniając odmowę brakiem wniosku o podjęcie wypłaty zawieszonych świadczeń w 2009 r., tj. po otrzymaniu przez ubezpieczonego informacji o zmianie przepisów polegającej na możliwości podjęcia na wniosek ubezpieczonego wypłaty emerytury bez rozwiązania stosunku pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. G. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2008 r. do 27 lutego 2015 r. wraz z odsetkami. Odwołujący się zarzucił niezgodność rozstrzygnięcia ze stanem faktycznym polegającą na błędnym przyjęciu przez organ, że odwołujący się nie udowodnił istnienia przesłanek do uzyskania prawa do wypłaty emerytury poprzez brak złożenia wniosku, naruszenie art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędne przyjęcie, że przedmiotowy przepis uprawnia organ rentowy do wydania decyzji odmownej w przedmiocie wypłaty emerytury za okres od 1 października 2008 r. do 27 lutego 2015 r. oraz naruszenie art. 133 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez nierozważenie, czy ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że J. G., urodzony (...), od 1 października 2008 r. był uprawniony do emerytury, której wypłata podlegała zawieszeniu, ponieważ ubezpieczony kontynuował zatrudnienie. W związku ze zmianą przepisów w zakresie zawieszania emerytur pismem z 21 stycznia 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował odwołującego się o możliwości podjęcia wypłaty zawieszanej emerytury na wniosek, do którego należy dołączyć wypełnione oświadczenie o osiąganym przychodzie. Powyższe pismo odwołujący się odebrał 26 stycznia 2009 r. Decyzjami z dnia 14 kwietnia 2014 r., 10 marca 2015 r. wydanymi w rozpoznaniu wniosków ubezpieczonego, organ rentowy przeliczył emeryturę od 1 lutego 2014 r. a następnie od 1 marca 2015 r. podejmując jednocześnie wypłatę świadczenia.

W dniu 11 sierpnia 2015 r. J. G. złożył wniosek o przeliczenie emerytury w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego dotyczącym art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wnosząc o wypłatę świadczenia za okres od 1 października 2008 r. do 27 lutego 2015 r. zawieszanego w związku z kontynuacją zatrudnienia u tego samego pracodawcy. W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z 28 sierpnia 2015 r.. W toku postępowania pismem z 15 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w związku ze złożonym przez J. G. odwołaniem, po ponownej analizie akt emerytalnych, poinformował o możliwości wypłaty zawieszanej emerytury w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. na podstawie ustawy z 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur. Jednocześnie organ rentowy poinformował, że w celu częściowego zaspokojenia roszczeń J. G. podniesionych w odwołaniu z 25 września 2015 r., tj. wypłaty przez organ rentowy wyrównania emerytury wraz z odsetkami za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. niezbędne jest złożenie przez ubezpieczonego zaświadczenia wystawionego przez pracodawcę w wysokości osiągniętego przychodu z tytułu zatrudnienia za ww. okres, ponieważ w latach 2011-2012 J. G. nie osiągnął wieku emerytalnego wynoszącego 65 lat i 1 miesiąc i w związku z tym obowiązuje go przepis art. 103 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, że prawo do emerytury i renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 104-106 ww. ustawy.

Decyzją z 16 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych po rozpatrzeniu wniosku z 30 października 2015 r. ustalił wysokość należnej kwoty emerytury, do której prawo podlegało zawieszeniu od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r., wskazując, że przy ustalaniu kwoty zawieszanej emerytury uwzględniono jej rozliczenie w związku z osiągnięciem przychodów w 2011 i 2012 r. ZUS wskazał jednocześnie, że kwota zawieszanej emerytury w wysokości 51.138,80 zł po zmniejszeniu o kwotę nienależnych świadczeń w wysokości 51.138,80 zł wynosi 0 zł. W załącznikach do powyższej decyzji organ rentowy wyjaśnił, że w okresach od 1 października 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz od 1 stycznia 2012 r. do 21 listopada 2012 r. osiągnięty przez J. G. przychód wyniósł odpowiednio 51.470,46 zł oraz 181.120,88 zł i przekroczył wyższą kwotę graniczną przychodu ustaloną dla tych okresów w wysokości odpowiednio 13.192,80 zł i 49.363,93 zł. Zatem zarówno w okresie od października do grudnia 2011 r., jak i w okresie od stycznia do grudnia 2012 r. przychody odwołującego się przekraczały 130% przeciętnej płacy i wyniosły

w okresie od października do grudnia 2011 r. 17.156,82 zł miesięcznie, a w okresie od stycznia do listopada 2012 r. - 17.157,72 zł miesięcznie, uzasadniając zawieszenie prawa do emerytury, dlatego też oddział nie dokonał wypłaty świadczenia za okres od października 2011 r. do grudnia 2012 r.

Sąd wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym aktach rentowych ubezpieczonego, którym dał wiarę, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich wartości dowodowej, a nadto brak jakichkolwiek podstaw, by podważać ich rzetelność czy prawidłowość.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd zaznaczył, że na podstawie art. 6 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r., Nr 257, poz. 1726) zmieniono art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń oraz dodano art. 103a w brzmieniu: „prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta

z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego”. Jednocześnie w art. 28 wskazanej ustawy postanowiono, że do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (ustawa o emeryturach i rentach), oraz ustawy, o której mowa w art. 18 (ustawa o emeryturach kapitałowych), w brzmieniu nadanym ustawą, stosowano, poczynając od 1 października 2011 r. Ustawa z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw weszła w życie 1 stycznia 2011 r.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12, uznał, że art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt. 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd podniósł nadto, że ustawą z 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228. poz. 1507) uchylony został z dniem 8 stycznia 2009 r. art. 103 ust. 2a cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 37 pkt. 5 lit. b cyt. ustawy). W myśl tego przepisu prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Od 1 stycznia 2011 r. przepis ten ponownie został wprowadzony do ustawy o emeryturach i rentach z FUS (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 887) jako art. 103a - z mocy art. 6 pkt. 2 w zw. z art. 30 cyt. ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych. Ubezpieczonym, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. była wypłacana emerytura mimo kontynuowania zatrudnienia u pracodawcy, na rzecz którego wykonywali je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, gdyż nie obowiązywały w tym zakresie żadne ograniczenia. Kontynuując rozważania w zakresie skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego, Sąd pierwszej instancji przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt II UK 358/13, gdzie stwierdzono, że wobec emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r. i po 1 stycznia 2011 r., zastosowanie znajduje art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co nie narusza wzorców konstytucyjnych zastosowanych przez Trybunał Konstytucyjny.

Sąd pierwszej instancji zauważył także, że zgodnie z art. 2 ustawy z 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 169) wypłata zawieszony emerytury za wymieniony okres przysługuje emerytowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nabył prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r.;
- 2) jego prawo do emerytury zostało zawieszony od 1 października 2011 r. w związku z kontynuowaniem przez niego po 30 września 2011 r. zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd stwierdził, że wobec odwołującego się, który nabył prawo do emerytury od 1 października 2008 r., a zatem przed 8 stycznia 2009 r., ma zastosowanie art. 103a ustawy emerytalnej, biorąc pod uwagę, że odwołujący się nie zgłosił wniosku o wznowienie wypłaty świadczenia w związku z uchyceniem 8 stycznia 2009 r. przepisu art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, mimo że został o takiej możliwości poinformowany przez organ rentowy pismem z 21 stycznia 2009 r.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał, że rację ma organ rentowy, wskazując, że odwołujący się ma prawo do wypłaty emerytury tylko na zasadach określonych w art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej

przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu. J. G. zgłosił wniosek o wypłatę emerytury 5 marca 2015 r., tj. po rozwiązaniu stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wobec powyższego decyzją z 10 marca 2015 r. organ rentowy rozpoczął realizację świadczenia emerytalnego od 1 marca 2015 r. na zasadach ogólnych, tj. na podstawie art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej. Ponieważ odwołujący się w okresie od października 2011 r. do listopada 2012 r. osiągnął z tytułu zatrudnienia przychody przewyższające w każdym miesiącu kwotę graniczną wynoszącą 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, uzasadnione było zawieszenie także w tym okresie prawa do wypłaty emerytury, co zresztą uczynił Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją o wypłacie zawieszony emerytury wydaną 16 lutego 2016 r., która jednak nie była przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku złożył odwołujący się J. G. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- 1) naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i pominięcie zeznań stron, w których odwołujący się wskazywał na zasadność swojego roszczenia w oparciu o art. 103a ustawy emerytalnej,
- 2) naruszenie prawa materialnego w postaci błędnej wykładni art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej poprzez błędne przyjęcie, iż wniosek o zgłoszenie wypłaty nie uprawniał organu rentowego do wypłaty odwołującemu się emerytury za okres od października 2008 r. do 27 lutego 2015 r.,
- 3) naruszenie art. 133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) poprzez błędne przyjęcie iż nie ma zastosowanie w niniejszej sprawie.
- 4) naruszenie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez brak rozważenia zaistnienia błędu w działaniu organu rentowego skutkującego wypłatą świadczeń za okres 3 lat poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do podwyższenia świadczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i zasądzenie kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję (w tym kosztów zastępstwa procesowego) według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie albowiem zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, a zatem nie zachodzi potrzeba ich ponownego powtarzania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 - OSNC 1999 r. z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 - OSNAP 2000 r. Nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 - z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 - z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 - z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 - z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09).

Odnosząc się do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności wskazać należy, że podniesiony przez skarżącego zarzut dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie został w żaden sposób uzasadniony, co zwalnia Sąd odwoławczy z obowiązku jego szczegółowej analizy. Zauważyć należy, że argumentacja apelanta ogranicza się do przywołania treści przepisu oraz wskazania, że Sąd pierwszej instancji pominął zeznania odwołującego się w części, gdzie wskazywał na zasadność swojego roszczenia w oparciu o art. 103a ustawy emerytalnej. W tym zakresie warto jedynie przypomnieć, że zeznania strony, będące dowodem posiłkowym, służą wyjaśnieniu istotnych dla sprawy okoliczności, a taką okolicznością nie jest prezentowana przez stronę ocena prawna.

Przystępując do oceny zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego przypomnieć należy, że w stanie faktycznym sprawy bezspornym jest, że J. G. urodzony (...) jest uprawniony do emerytury od dnia 1 października 2008 r. Niewątpliwym również jest, że wypłata tego świadczenia została zawieszona na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wobec zatrudnienia odwołującego się kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Poza sporem pozostaje także fakt, że w związku z uchyleniem wskazanego wyżej przepisu ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. 228. poz. 1507), która weszła w życie 8 stycznia 2009 r., organ rentowy wykonując obowiązek określony w art. 45 ust. 2 tej ustawy, pismem z dnia 21 stycznia 2009 r., powiadomił odwołującego się o możliwości złożenia wniosku o podjęcie wypłaty zawieszony emerytury (pismo doręczone w dniu 26 stycznia 2009 r.). Niesporną pozostaje także okoliczność, że J. G. z wnioskiem o podjęcie wypłat zawieszony emerytury po raz pierwszy wystąpił w dniu 5 marca 2015 r. Decyzją z 10 marca 2015 r. organ rentowy wznowił wypłatę emerytury od 1 marca 2015 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszony został wniosek. Z kolei wniosek o wypłatę zawieszony emerytury za okres od 1 października 2008 r. do 27 lutego 2015 r., rozpoznany zaskarżoną decyzją, został zgłoszony w dniu 11 sierpnia 2015 r..

Istota sporu, jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy, sprowadzała się zatem do oceny, czy w przedstawionym wyżej stanie faktycznym odwołujący się był uprawniony do wypłaty zawieszony emerytury w okresie od 1 października 2008 r. do 27 lutego 2015 r.

Rozstrzygnięcie tej kwestii wymagało zatem przeanalizowania obowiązującego w tym czasie stanu prawnego, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, którym to uznano że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, dalej jako: ustawa emerytalna) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że skutki prawne wynikające z cytowanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie znajdują zastosowania do sytuacji odwołującego się J. G.. Zauważyć należy, że określając skutki wyroku, Trybunał stwierdził, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Takie rozumienie treści przedmiotowego orzeczenia znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które przywołał Sąd pierwszej instancji.

Uzupełniając rozważania tego Sądu, podnieść należy, że przepisy powołanej wyżej ustawy o emeryturach kapitałowych z dnia 21 listopada 2008 r. nie nakładały na Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązku podjęcia z urzędu wypłaty emerytury zawieszony na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Możliwość pobierania przedmiotowego świadczenia przez J. G. w okresie od 8 stycznia 2009 r. bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, warunkowana była koniecznością złożenia wniosku. Taki stan prawny trwał do 31 grudnia 2010 r., gdyż od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje art. 103a omawianej ustawy, znoszący możliwość pobierania emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Przepis ten objął wszystkich emerytów, a więc nie tylko tych, którzy prawo do emerytury uzyskali od momentu jego wejścia w życie, ale również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Przy czym ci emeryci, którzy nabyli prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej, mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie zmiany, czyli do 30 września 2011 r. Jak zatem wynika z powyższego, odwołujący się nie należy do kręgu osób, do których odnosi się wyrok Trybunału Konstytucyjnego, albowiem ponownie wprowadzony wymóg rozwiązania stosunku pracy (od 1 stycznia 2011 r.), w istocie nie pogorszył jego sytuacji prawnej (w chwili nabycia przez odwołującego się obowiązywał art. 103

ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS). W konsekwencji, chybiony jest zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który to przepis stanowi, że w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu. Jak już wyżej zaznaczono, wypłata emerytury podjęta została od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Stosownie bowiem do treści art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Żaden z omówionych wyżej przepisów, jak już wcześniej wskazano, nie nakładał na Zakład Ubezpieczeń Społecznych obowiązku działania z urzędu. Przepisu takiego nie wskazuje także skarżący.

Niezasadny, w ocenie Sadu Apelacyjnego, jest również zarzut dotyczący naruszenia art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez brak rozważenia błędu w działaniu organu rentowego. Myli się skarżący, że organ rentowy ustalił ponownie prawo do wypłaty świadczenia w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego. Podjęcie wypłaty było bowiem konsekwencją złożenia przez J. G. stosownego wniosku i jednoczesnego rozwiązania stosunku pracy, co spowodowało ustanie przyczyny zawieszenia wypłaty świadczenia określonej w obowiązującym nadal art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając te wszystkie względy na uwadze i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Małgorzata Micorek-Wagner Marcjanna Górską Dorota Czyżewska